

Виниций и Петроний; тѣ отивахъ къмъ голѣмия триклиниумъ, прѣкрасни, спокойни, прилични въ своитѣ бѣли тоги на бѣли богове. Младата дѣвойка, като видѣ срѣдъ чуждитѣ хора тия двѣ познати и приятелски лица, а, особено, когато погледнѣ Виниций, стори ѝ се, че бремето паднѣ отъ сърдцето ѝ. Тя се почувствува по-малко уединена. Непонятната скърбъ за сѣмейството Авелово, която нѣколко минути по-рано я бѣше обзела, станѣ изведнажъ не тѣй непоносима. Искушението да се види съ Виниций и да поговори съ него изгони всичкитѣ ѝ съмнѣния. Напраздно тя си спомняше всичкитѣ зловѣщи разговори, които е слушала за цезаровия домъ, — и думитѣ на Актея, и прѣдосторожението на Помпония, — въпрѣки тия думи и прѣдосторожения, тя почувствува, че ще иде на пира не само по необходимостъ, но и по собственото си влечение: при мисълта, че слѣдъ една минута тя ще чуе изново скжпния и обаятеленъ гласъ, който ѝ е говорилъ за любовъ и щастие, достойни за боговетѣ, и до тая минута звучащъ въ ушитѣ ѝ, като музика, сърцето ѝ затрептя отъ радостъ.

При все това, тя тутакси се уплаши отъ тая радостъ. Стори ѝ се, че въ тая минута тя измѣнява и на чистото учение, въ което е възпитана, и на Помпония Грецина, и на сама себе си. Тя се почувствува виновата, грѣшница и загинала. Обзе я отчаяние, сълзи ѝ дойдохъ на очитѣ. Ако бѣше сама, тя щѣше да падне на колѣнѣ и щѣше да се удря въ гърдитѣ, като повтаря: виновата съмъ, виновата съмъ! Но Актея, като я хванѣ за ръка, поведе я прѣзъ вжтрѣшнитѣ покои въ голѣмия триклиниумъ, въ който трѣбваше да стане пирътъ; на Лигия притемня на очитѣ, ушитѣ ѝ шумнахъ отъ вълнение, биенъето на сърдцето ѝ спря диханъето. Сжщо като въ сънъ, тя видѣ хилядитѣ лампади, мерзелеющи на трапезитѣ и стѣнитѣ, като въ сънъ чу виковетѣ, които посрѣщнахъ цезаря, и, като прѣзъ мъгла, го видѣ. Виковетѣ я оглушихъ, ярката свѣтлина я ослѣпи, благовонията я опиянихъ, и, почти лишена отъ чувства, тя едва различаваше Актея, която, като я намѣсти на трапезата, сѣднѣ до нея.

Слѣдъ единъ мигъ отъ другата страна я поздрави познатъ гласъ:

— Поздравлявамъ те, най-хубава отъ дѣвицитѣ на земята и отъ звѣздитѣ на небето! Поздравлявамъ те, божествена Калина!

Лигия, като дойде малко въ себе-си, се огледа: до нея бѣше полегналъ Виниций.